

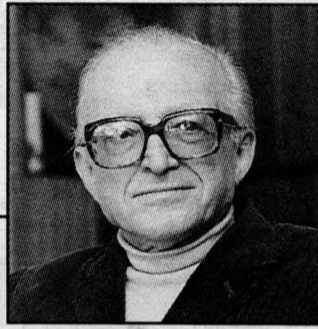
EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Show-business

Fa uns quants anys, pocs, que un grup de cineastes italians van produir una pel·lícula que tingué un gran èxit de públic. Duia el títol de *Mondo cane* i el seu objectiu era captar escenes horroroses d'aquelles que, segons és fama, obliguen els espectadors a tancar els ulls. Però no us ho creguéssiu pas... Més aviat hi ha motius per creure que en els moments culminants obren uns ulls com unes taronges.

Els realitzadors italians van recórrer mig món per poder filmar fets i gent de rigorosa barbaritat. Un dels quadres més celebrats fou l'execució d'un reu, en un país d'aquests que qualifiquem d'endarrerrits. Amb la sevícia pròpia dels rituals de pena de mort, l'execució havia de tenir lloc a trenc d'alba, i els tècnics de *Mondo cane* es van queixar perquè, en aquelles hores de la matinada, no hi havia prou claror perquè la filmació sortís bé. Comprensives amb els grans capítostos blancs (reminiscències colonials), les autoritats competents van accedir a un ajornament de la cerimònia, fins que brillés el sol. Gràcies a això va resultar un espectacle esplèndid des del punt de vista fotogràfic, una troballa molt emotiva.

Quan s'esdevingué l'holocaust dels *Davidians* de Waco, Texas, vaig escriure un article pronosticant que els americans en farien una pel·lícula. Es veia venir, no tenia cap mèrit fer-ne el vaticini, perquè els americans —i la gent en conjunt— som així. Ara que en faig esment, m'estranya que els americans no hagin realitzat cap film sobre la captura del general Noriega, amb invasió d'un país estranger i la cacera del dictador local, traient-lo materialment de casa seva i emportant-se'l als EUA, amb un gran desplegament de forces aèries i terrestres. El dictador en atur forçós no és una figura simpàtica, els

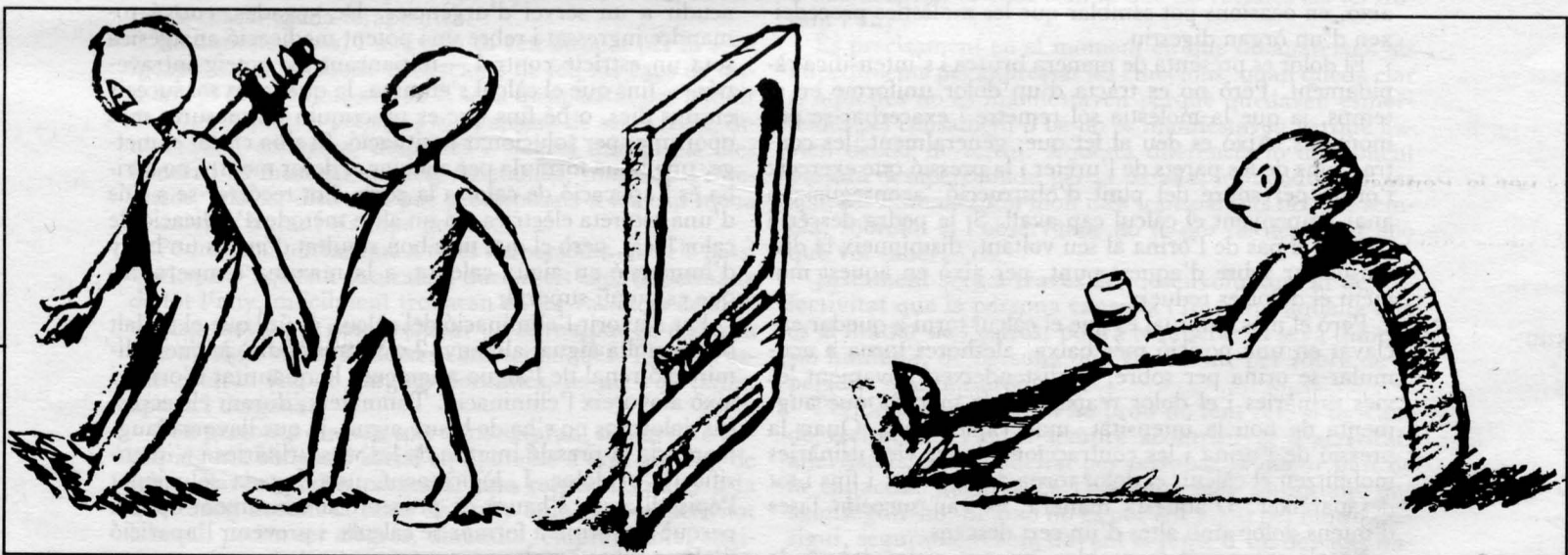
Pere Calders

telediaris van divulgar la seva caiguda en desgràcia i mostraren, pròdigament, el seu rostre impassible, mentre el traslladaven al país on l'havien de jutjar per un reguitzell de delictes. Noriega no es veia excessivament amoïnat, com si no temés cap contratemps important. I, de debò, sembla que no li hagi passat res. Si és que hi ha hagut judici, s'ha dut a terme amb una discreció exquisida, sense l'exhibició de detalls comprometedors.

O potser és que el general portava un roc a la faixa que podia complicar la vida als seus acusadors. Com que no ve d'aquí, no val la pena que ens preocupem gaire.

Tornant als *Davidians* de Waco (que és allò que m'ha vingut al cas), sí que s'ha fet, la pel·lícula. Fou estrenada als EUA el 23 de maig de l'any en curs, un mes després del suïcidi col·lectiu dels adeptes de la secta. Aquí també s'ha anat de pressa, i ens han servit la versió estatal el dia 23 de juny. Antena 3 oferí l'esdeveniment sota el títol —el tradueixo— d'*Angoixa a Waco*, tot i que la versió original, a càrrec de la NBC, és una mica més llarga i gairebé didàctica: *In the line of duty: Ambush in Waco*.

Diuen que és el telefilm que ha obtingut més èxit de públic, amb un 30 per cent de quota de pantalla i uns 19 milions d'espectadors. L'actor principal, Timothy Daly, s'assembla extraordinàriament a David Koresh, el *Messies de Texas*, i fa l'efecte que tots els detalls de la reconstrucció foren objecte d'una cura semblant. És més: no es pot evitar la sospita que algunes escenes (de valor documental) foren filmades abans de la desgràcia i durant la desgràcia, preveient la seva inevitable utilització cinematogràfica. Potser són ganes de malpensar, però paraula d'honor que s'hi presta.

ALBERT G.F.